

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **M. M.**

skazanej z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 września 2015 r.,

zażalenia obrońcy skazanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 1 lipca 2015 r., sygn. II AKo 108/15,

o nieuwzględnieniu wniosku o zwolnienie od obowiązku uiszczenia opłaty od

wniosku o wznowienie postępowania wykonawczego zakończonego

postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 7 marca 2011 r., sygn. V Kzw

1497/10 utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 29 października 2010 r., sygn. II Ko 1439/10,

p o s t a n o w i ł:

1. zmienić zaskarżone postanowienie i zwolnić skazaną M. M. od uiszczenia opłaty,

2. nie uwzględnić wniosku obrońcy o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

M.M. skazana została wyrokiem Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 10 września 2004 r., sygn. II K 875/03 na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres lat 5. Postanowieniem tego Sądu z

dnia 29 października 2010 r., sygn. II Ko 1439/10, zarządzono wykonanie tej kary. Po rozpoznaniu zażalenia skazanej Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 7 marca 2011 r., sygn. V Kzw 1497/10, utrzymał w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Łowiczu.

W dniu 18 czerwca 2015 r. do Sądu Apelacyjnego w Łodzi wpłynął wniosek obrońcy skazanej M. M. o wznowienie postępowania wykonawczego zakończonego wymienionym postanowieniem. Obrońca wniosła jednocześnie o zwolnienie skazanej od uiszczenia opłaty w kwocie 150 zł od wniosku o wznowienie.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, postanowieniem z dnia 1 lipca 2015 r., sygn. akt II AKo 108/15, nie uwzględnił wniosku o zwolnienie od uiszczenia opłaty.

Zażalenie na to postanowienie wniosły skazana i jej obrońca podnosząc, że M. M. przebywa w zakładzie karnym, w którym nie osiąga żadnych dochodów, nie ma majątku, a jej mąż również odbywa karę pozbawienia wolności. Dziecko skazanej przebywa w ośrodku wychowawczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest zasadne. Z zaświadczenia z Zakładu Karnego Nr [...] w Ł. z dnia 13 maja 2015 r. wynika, że skazana była wówczas zatrudniona i jej średni zarobek wynosił 169,66 zł. Skazana dysponowała nadto środkami na rachunku ROR, ale objęte one były zajęciami komorniczymi. Do dyspozycji skazanej pozostawała kwota 80,97 zł. Z zaświadczenia tego samego zakładu karnego z dnia 13 lipca 2015 r. załączonego do zażalenia skazanej wynika, że M.M., która w nim przebywa od 20 lutego 2013 r., nie jest zatrudniona.

W tym stanie rzeczy trudno podzielić wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia przekonanie, że skazana, która dokonuje zakupów w kantynie powinna, biorąc pod uwagę skutki tego wyboru, podjąć decyzję na co przeznaczyć posiadane środki finansowe. Uznać należy, że wyłożenie opłaty przez skazaną jest w jej sytuacji zbyt uciążliwe.

Brak podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym. Działania obrońcy w tym zakresie mieszczą się w zakresie czynności związanych z postępowaniem o wznowienie.

Z tego powodu Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

